

Ukrainian Orthodox Church of Canada
Українська Православна Церква в Канаді
L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada

[Home Page](#) | [Listing of Articles](#)

**Священномученик
Сильвестр
(Ольшевський),
Архієпископ Омський**

**New Hieromartyr Sylvester
(Ol'shevs'kyu), Archbishop
of Omsk**

Fr. Ihor Kutash - о. Ігор Куташ
kutash@unicorne.org

**«Справжній послідовник Христа не
поборює зло гріховними засобами, а
завжди діє проти зла засобами
благословенними Господом.»**

На 25-го травня патріотично наставлені українці молитовно поминають Симона Петлюру, борця-героя за суверенність України, колишнього Глави держави та військ Української Народної Республіки, який у той день був вбитий у 1926 р. в Парижі. Відомо, що Симон був семінаристом у Полтаві та що його виключили через його політичну діяльність. Його сестри були черницями в Полтаві – їх арештував й розстріляв НКВС («Народний комісаріат внутрішніх справ»). Його племінник, Степан Скрипник, евентуально став першим Патріархом

**“A true follower of Christ does not fight evil
by sinful means, but always acts against
evil in ways blessed by the Lord.”**

On May 25 each year patriotic Ukrainians prayerfully remember Symon Petliura, a hero of the struggle for Ukrainian sovereignty, at one time head of state and of the armed forces of the Ukrainian National Republic, who was assassinated on that day in 1926 in Paris. It was well-known that Symon was a seminarian in Poltava and that he was expelled for his political activity. His sisters were nuns in Poltava, arrested and shot by the NKVD. His nephew, Stepan Skrypnyk, eventually became the first Patriarch of the Ukrainian Autocephalous Orthodox Church taking the monastic name of Mstyslav.

Української Автокефальної Православної Церкви з чернечим іменем Мстислав.

А Симона Петлюри дядька по батькові прославили в хорі Святих: Нового Священномченика Сильвестра (Ольшевського), Архієпископа Омська в Сибірі – у 1998 р. для місцевого шанування, а в 2000 р. Ювілейним Собором Московської Патріархії, разом з 859-ма іншими Новомучениками, для загального шанування.

Архієпископ Сильвестр народився Устимом Львовичем Ольшевським у с. Косівці 31-го травня, в сьогоднішньому Володарському районі Київської області. Батько його служив Дияконом. Син також вирішив прийняти покликання мужа Церкви. Був випускником Київської Семінарії у 1883 р. а Богословської Академії у 1887 р., послуживши з великим відзначенням, як секретар її Ректора, видатного богослова Єпископа Сильвестра (Малеванського), Вікарія Київської Єпархії.

Будучи неодруженим, Устим не міг зразу увійти в ряди Духовенства, хіба що рішився б на довічну безшлюбність. Він застосовував свою богословську освіту та духовну формацію, як світський місіонер, спершу в Київській Єпархії а потім у Полтавській. Звітував потім, що праця світського місіонера, хоч і була нетрадиційною, могла б бути навіть корисніша від тієї, яку міг би виконати місіонер з Духовенства – це влучна заувага для доби секуляризації. Його праця була зосереджена головню на відповіді виклику зростаючого руху Протестантизму в Україні – тобто «Штундистів», яких назва походила від німецького слова «Stunde» (штунде – тобто «година») з огляду на їхню практику присвячувати годину щодня на вивчення Біблії.

Однак світський місіонер Устим нарешті погодився, відгукуючись на заклик Єпископа Іларіона (Юшенова) Полтавського, таки прийняти посвячення в сан Священника, як безшлюбний. Ця важлива подія відбулася 2-го лютого 1892 р. Його призначили до Духовенства Кафедрального Собору в Полтаві, а він при цьому продовжував також

Symon Petliura's paternal uncle was actually glorified as a Saint: the New Hieromartyr Sylvester (Ol'shevs'kyy), Archbishop of Omsk in Siberia – in 1998 for local veneration, and in 2000, by the Jubilee Sobor of the Moscow Patriarchate, along with 859 other New Martyrs, for universal veneration.

Archbishop Sylvester was born Justin (in Ukrainian Ustym) L'vovych Ol'shevs'kyy in the village of Kosivka on May 31, 1860, in what is today the Volodar district of the Kyiv province. His father was a Deacon. The son decided to continue the vocation of a man of the Church. He graduated from the Kyiv Seminary in 1883, and from the Theological Academy in 1887, having served with great distinction as the secretary of its rector, the renowned theologian, Bishop Sylvester (Malevans'kyy), vicar of the Kyiv Eparchy.

Since Justin was single he could not immediately enter the ranks of the Clergy without deciding on life-long celibacy. He employed his theological education and spiritual formation as a lay missionary, at first in the Kyiv Eparchy and then in that of Poltava. He reported that the work of a non-ordained missionary, although this was not a traditional vocation, might be even more useful than that of an ordained person – a most perceptive observation for a secular age. His work was focused mainly on responding to the challenge of a growing Protestant movement in Ukraine, the “Shtundysty”, whose name derived from the German word “Stunde” – “hour” – in reference to their practice of dedicating an hour of the day to Bible study.

Nonetheless Justin, the lay missionary, upon the urging of Bishop Hilarion (Yushenov) of Poltava, finally decided to accept ordination to the Priesthood as a celibate, and this momentous event took place on February 2, 1892. He was attached to the clergy of the Cathedral in Poltava and continued his pedagogical work as well. It was during this period that Fr. Justin's nephew, Symon Petliura, entered the seminary in Poltava, perhaps with the encouragement of his distinguished uncle, who was nonetheless unable to prevent his expulsion for political activity as a Ukrainian “separatist”.

свою педагогічну працю. У цей же час племінник о. Устима, Симон Петлюра, поступив був у Семінарію в Полтаві, мабуть заохочений своїм визначним дядьком, який однак не був у силі запобігти його виключенню за політичну діяльність «сепаратиста».

Зірка о. Устима далі піднімалася все вище. На 12-го травня 1902 р. його підвищили до сану Протоієрея, а 10-го грудня 1910 р. він нарешті прийняв традиційний черговий крок безшлюбного Священника, отримавши постриг на Ієромонаха, і його підвищили до сану Архімандрита. Він взяв ім'я «Сильвестр» у честь свого наставника в Київській Академії. Це було нетрадиційним, бо ж кандидати на чернечий постриг звичайно затримують першу букву свого Хресного імені. [Оба мужі шанували своїми Небесними Покровителями Преподобного Сильвестра, Ігумена Видубицького Свято-Михайлівського Монастиря та Святителя Сильвестра Папи Римського – обох же шануємо у той же день: [ось тут](#)

Все вище піднімалася зірка о. Сильвестра. На 16-го січня 1911 р. його посвятили на Єпископа Прилуцького і так став він Вікарієм Полтавської Єпархії. Таким чином його шлях наблизився до шляху іншого Священномученика, до Св. Василя (Зеленцова): <http://www.ukrainian-orthodoxy.org/articles/2011/HieromartyrBasil.html>. Але тоді шлях Владика Сильвестра повернув в інший напрямок, бо ж при кінці 1914 р. його призначили в Центральну Азію, в Сибір, де значна частина Православного населення складалася з братів і сестер українців. Став він Єпископом Челябінським, Вікарієм Єпархії Оренбурзької.

Коли його посвятили на Єпископа (в Санкт-Петербурзі в Росії) Владика пророче був висловився про своє Єпископське служіння, наводячи слова Євангелії: «Коли був ти молодший, то ти сам підперізувався, і ходив, куди ти бажав. А коли постарієш, свої руки простягнеш, і інший тебе підпереже, і поведе, куди не захочеш..» (Івана 21:18). Він додав: «Архіпастирювати сьогодні – трудно і страшно». Архіпастирське Жезло подав йому

Fr. Justin's star continued its ascent. On May 12, 1902, he was elevated to the rank of Archpriest, and on December 10, 1910, he finally took the traditional next step of a celibate priest, and was tonsured as a Hieromonk and elevated to the rank of Archimandrite, taking the name Sylvester in honour of his mentor at the Kyiv Academy. This was not traditional, since candidates for the tonsure usually keep the first letter of their baptismal name. [Both men would have venerated as their Heavenly Patron, St. Sylvester, Abbot of the Kyivan St. Michael's Vydubychi Monastery, and St. Sylvester, Pope of Rome – both commemorated on the same day: [click here](#)

Fr. Sylvester's star continued its ascent. On January 16, 1911, he was consecrated Bishop of Pryluky, thus becoming the Vicar of the Eparchy of Poltava. His path thus has much in common with another New Hieromartyr, St. Basil (Zelentsov): [click here](#). And then Vladyka Sylvester's path took a different turn, as he was assigned at the end of 1914 to Central Asia, to Siberia, where a good part of the Orthodox population consisted of fellow-Ukrainians. He became Bishop of Chelyabinsk, Vicar of the Eparchy of Orenburg.

Upon his ordination as Bishop (in St. Petersburg, Russia), Vladyka had spoken prophetically of his Episcopal ministry citing the words of the Gospel: "[W]hen you were younger, you girded yourself and walked where you wished; but when you are old, you will stretch out your hands, and another will gird you and carry you where you do not wish" (John 21:18). He added: "The ministry of an Archpastor today is difficult and frightening". The Archpastor's Staff was handed to him by Metropolitan of Kyiv, Volodymyr, who became the first Hieromartyr of the militantly atheistic Bolshevik scourge that would soon descend upon the lands of the Moscow Empire. Now, in his opening address in Chelyabinsk, Vladyka Sylvester thus described the means by which his flock must resist this evil: "A true follower of Christ does not fight evil by sinful means, but always acts against evil in ways blessed by the Lord."

The next summer, in 1915, he was assigned to be Bishop of the Eparchy of Omsk and Pavlo-

Митрополит Київський Володимир, який став першим Священномучеником з рук войовничо безбожного бича, що скоро мав найти на землі Московської Імперії. А зараз Владика Сильвестр у своєму вступному слові в Челябінську так окреслив спосіб, яким має його паства супротивлятися цьому злу: «Справжній послідовник Христа не поборює зло гріховними засобами, а завжди діє проти зла засобами благословенними Господом.» На наступне літо 1915 р. його призначили Єпископом Єпархії Омської і Павлодарської (деякі джерела кажуть Семіпалатинської, чи як її сьогодні звуть Семейської – та обидва міста знаходяться в східному Казахстані). На цьому пості він прийняв участь у славному Соборі Московської Церкви, що відбувся таки в Москві 1917-18 рр., який намагався омолодити Церкву Московської Імперії. Більшовицька Революція перешкодили йому завершити свої добрі діла.

Владика Сильвестр очолив мирний спротив Християн в Омську проти Більшовицького режиму величезною процесією («Хресним ходом») 17-го лютого 1918 р. І влада відповіла арештом його, але скоро звільнила для заспокоєння обурення населення внаслідок цієї акції. Маятник політики в його Єпархії тепер повернувся в сторону Монархістів «Білогвардійців». Омськ став столицею антибільшовицької Російської Держави і приміщенням імперських резервів золота. Патріарх Московський Тихон підвищив сан Владика на Архієпископа на Пасху (5-го травня за Григоріанським календарем). На цьому пості Св. Сильвестр очолив тимчасове Верховне Церковне Управління в Сибірі.

На цьому становищі він і прийняв присягу Адмірала Олександра Васильовича Колчака (декорованого оборонця Московської імперії румунського походження), як Главу Російської Держави. День був 29-го січня 1919, якраз рік до дня по славній Битві під Крутами біля Києва, коли 400 українських вояків - а з них більша частина була кадетами –геройськи боролася проти 4000-го більшовицького війська Михайла Муравйова. (В часі володіння Української Центральної Ради, яку очолював племінник Сильвестра, Симон Петлюра,

dar (some sources say Semipalatinsk, or as it is known today, Semey – both cities are in eastern Kazakhstan). In this post he took part in the renowned 1917-18 Sobor of the Church of Moscow which sought to rejuvenate the Church of the Moscow Empire. The Bolshevik Revolution prevented the completion of its good works.

Vladyka Sylvester led the peaceful Christian resistance to the Bolshevik regime in Omsk with a huge procession (“khresnyy khid”) on February 17, 1918. The authorities responded by arresting him, but soon released him to calm the resulting furor of the populace. The political pendulum in his Eparchy now swung to the monarchist, White (“bilohvardiys’ka) side. Omsk became the capital of the anti-Bolshevik Russian State and held the imperial gold reserves. Patriarch Tikhon of Moscow elevated Vladyka to the rank of Archbishop on Pascha (Easter, May 5, Gregorian Calendar) of that year. In this rank St. Sylvester soon became the head of the temporary Superior Church Administration of Siberia.

In this capacity he took the oath of Admiral Alexander Vasylyevych Kolchak (a decorated defender of the Moscow Empire of Romanian descent) as Head of the Russian State. The day was January 29, 1919, a year to the day after the famous Battle of Kruty near Kyiv, during which 400 Ukrainian soldiers, most of them cadets, heroically fought the 4000-strong Bolshevik army of Mikhayil Muravyov. (During the time of Ukrainian Central Rada, headed by Vladyka Sylvester’s nephew, Symon Petliura, delegates of the Black Sea Flotilla, had proposed their Commander, this same Admiral Kolchak, for Minister of Naval Affairs of the Ukrainian National Republic). Admiral Kolchak’s Siberian forces included many Ukrainians, who even wore the gold and blue colours of the Ukrainian Republic.

The resistance did not last long. By the end of 1919 the Bolsheviks returned to Omsk – and their atheistic oppression lasted until the fall of the Soviet Union in 1991. Archbishop Sylvester was arrested and held for two months before being tortured to death. His martyrdom included being nailed to the floor of the prison in which he was held and having his body pierced with

делегати Чорноморського флоту були пропонували кандидатуру їхнього командуючого – цього ж Адмірала Корчака на Міністра Морських Справ Українського Народної Республіки). У Сибірські війська Колчака входило чимало українців, які навіть носили жовто-блакитні кольори Української Республіки

Та спротив втримався не довго. Вже при кінці 1919 р. Білшовики повернулися в Омськ – і тоді гніт безбожниками протривав до розвалу Радянського Союзу в 1991 р. Архієпископа Сильвестра арештували і тримали 2 місяці доки не замучили його. У мученичу смерть Владики входило прицвяхування до підлоги і прошивання його тіла розжареними шомполами, доки останній не прошив його серце. Було це 26-го лютого (13-го лютого за Юліанським календарем – деякі джерела кажуть 26-го лютого за *Юліанським* календарем, що було б 11-го березня за Григоріанським).

Довго не знали де знаходяться Моці Владики. Його Собор рознесли Білшовики в 1935 р. А в 2005 р., коли відбудовували Успенський Собор таки знайшли Моці Владики і сьогодні їх вшановують в нижній «печерній» каплиці. Написали Акафіст йому, в якому поміщено прохання, щоб Господь, за його Молитвами, зберігав «Російські сторони» захищеними від «розкольницького фальшивого учення та ересей». Віддзеркалює він неухильні зусилля відданих перелітній месіанській ідеології про «вічну єдність Російського світу» зберегти своє політичне – й світське – бачення життя людини на цій землі.

Св. Сильвестр (Ольшевський), Архієпископ Омський, колишній Єпископ Прилуцький, Вікарій Полтавський, дійсно подає нам захоплюючий приклад зв'язків поміж державами Росії та України. Нехай же його заступницькі Молитви, разом з іншими подібними Священномучениками прискорять пришествя мирних, шанобливих та обопільно корисних співвідношень поміж цими двома сусідами, які вже не були б затьмареними архаїчним месіанським імперіалізмом. Амінь.

red-hot ramrods until the final one pierced his heart. This was on February 26, 1920 (February 13 on the Julian Calendar – some sources say it was on February 26 on the *Julian* Calendar, which would make it March 11 on the Gregorian).

For a long time the whereabouts of Vladyka's Relics were unknown. His Cathedral was destroyed by the Bolsheviks in 1935. But in 2005 while the Dormition Cathedral was being rebuilt, Vladyka's Relics were discovered and today they are venerated in the crypt Chapel of the Cathedral. An Akathist to him has been composed, which includes the request that, through his prayers, the Lord might keep the "Russian lands" safe from "schismatic false teachings and heresies". It reflects the determined efforts of those dedicated to the fleeting messianic ideology of the "eternal unity" of the "Russian world" to preserve their political – and secular – vision of human life upon this earth.

St. Sylvester (Ol'shevs'kyy), Archbishop of Omsk, formerly Bishop of Pryluky, Vicar of Poltava, does indeed provide a fascinating link between the nations of Russia and Ukraine. May his intercessory prayers, linked with those of other similar Hieromartyrs, hasten the day of peaceful, respectful and mutually beneficial relations between these two neighbours, which shall no longer be tainted by archaic messianic imperialism.